ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
20 Ιουνίου 1985 *

Στην υπόθεση 64/84,

Queenborough Rolling Mill Company Limited, εκπροσωπούμενη από τον T. R. Ottervanger, δικηγόρο Ρόττερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο E. Arendt, 34, rue Philippe-II,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Frank Benyon, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Manfred Beschel, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 26ης Ιανουαρίου 1984 περί επιβολής προστίμου στην προσφεύγουσα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους O. Due, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore και K. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. VerLoren van Themaat
γραμματέας : H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα ο οποίος ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Φεβρουαρίου 1985,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα πραγματικά περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Μαρτίου 1984, η Queenborough Rolling Mill Company Ltd (εφεξής QRM), με έδρα το Queenborough (Ηνωμένο Βασίλειο) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 33, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 26ης Ιανουαρίου 1984 περί επιβολής στην προσφεύγουσα προστίμου 491 988 ECU για υπέρβαση των ποσοστώσεων παραγωγής της για το τρίτο τρίμηνο του 1981 και των ποσοστώσεων παραγωγής της και των τμημάτων αυτών των ποσοστώσεων που μπορούν να διατεθούν στην κοινή αγορά για το τέταρτο τρίμηνο του 1981.

2 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η Επιτροπή, με έγγραφο της 20ής Αυγούστου 1981, κοινοποίησε στην QRM απόφαση με την οποία η ποσόστωση παραγωγής της τελευταίας για το τρίτο τρίμηνο του 1981 καθοριζόταν σε 3 604 τόνους. Με έγγραφο της 28ης Οκτωβρίου 1981, της χορήγησε ποσόστωση παραγωγής, για το τέταρτο τρίμηνο του 1981, 3 912 τόνων, ενώ το τμήμα της ποσόστωσης αυτής που μπορούσε να διατεθεί στην κοινή αγορά καθορίστηκε σε 2 944 τόνους. Οι ατομικές αυτές αποφάσεις εκδόθηκαν κατ' εφαρμογή της γενικής απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ της Επιτροπής της 24ης Ιουνίου 1981 περί εισαγωγής συστήματος επιτηρήσεως και νέου συστήματος ποσοστώσεων της παραγωγής ορισμένων προϊόντων για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβος (ΕΕ L 180, σ. 1).

3 Υπενθυμίζεται ότι η προαναφερθείσα απόφαση 1831/81, η οποία στηρίζεται στα άρθρα 47 και 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, έπρεπε να εφαρμοστεί κατά την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1981 μέχρι 30 Ιουνίου 1982. Τα συστήματα αυτά διαμορφώθηκαν κατά τέτοιο τρόπο ώστε η Επιτροπή να καθορίζει για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, βάσει ορισμένων παραγωγών αναφοράς, τις τριμηνιαίες ποσοστώσεις, τις ποσοστώσεις παραγωγής και το τμήμα αυτών των ποσοστώσεων που μπορεί να διατεθεί στην κοινή αγορά. Το άρθρο 12, πρώτη παράγραφος, της ίδιας απόφασης προβλέπει ότι στις επιχειρήσεις που υπερβαίνουν τις ποσοστώσεις παραγωγής τους ή το τμήμα των ποσοστώσεων αυτών που μπορεί να διατεθεί στην κοινή αγορά, επιβάλλεται πρόστιμο ύψους, κατά γενικό κανόνα, 75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως. Η δεύτερη παράγραφος του ίδιου

άρθρου ορίζει ότι, στην περίπτωση που η παραγωγή μιας επιχείρησης υπερβαίνει την ποσόστωσή της κατά 10 % ή περισσότερο, ή στην περίπτωση που μια επιχείρηση έχει ήδη υπερβεί κατά τη διάρκεια προηγούμενου τριμήνου την ή τις ποσοστώσεις της, τα πρόστιμα ανά τόνο μπορούν να διπλασιαστούν. Τέλος, κατά το άρθρο 14 της προαναφερθείσας απόφασης, η Επιτροπή θα προχωρήσει σε επαρκή προσαρμογή των παραγωγών αναφοράς, αν, λόγω της εκτάσεως των επιβαλλομένων ποσοστών μειώσεως για ένα τρίμηνο, το σύστημα των ποσοστώσεων δημιουργεί εξαιρετικές δυσκολίες σε μια επιχείρηση.

4 Πρέπει να σημειωθεί ότι οι ατομικές αποφάσεις που καθόρισαν τις ποσοστώσεις δεν αμφισβητήθηκαν από την προσφεύγουσα.

5 Στις 15 Φεβρουαρίου 1983, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην QRM ότι είχε διαπιστώσει, όσον αφορά την παραγωγή των προϊόντων των κατηγοριών V και VI, υπερβάσεις 2 330 τόνων για το τρίτο και 3 263 τόνων για το τέταρτο τρίμηνο του 1981, ενώ για το τμήμα της ποσόστωσης που μπορούσε να διατεθεί στην κοινή αγορά υπέρβαση 697 τόνων για το τέταρτο τρίμηνο του 1981. Η Επιτροπή, μετά τις προφορικές διευκρινίσεις που παρέσχε η εταιρία QRM, εξέδωσε την απόφαση που αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς. Πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τις διαπιστώσεις της Επιτροπής όσον αφορά τις ποσότητες που παρήχθησαν καθ' υπέρβαση των ποσοστώσεων.

6 Η προσφεύγουσα, προς στήριξη της προσφυγής της, προβάλλει τέσσερις λόγους οι οποίοι μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

— η καθυστερημένη λήψη του εγγράφου της 20ής Αυγούστου 1981 με το οποίο καθορίζονταν οι ποσοστώσεις για το τρίτο τρίμηνο του 1981 είχε ως συνέπεια την αδυναμία συμμορφώσεώς της προς τις ποσοστώσεις που είχαν οριστεί·

— εξαιρετικές δυσχέρειες που αντιμετώπισε κατά το τρίτο και τέταρτο τρίμηνο του 1981 έθεσαν σε σοβαρό κίνδυνο την αποδοτικότητά της, πράγμα που η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη όταν καθόριζε το πρόστιμο·

— όσον αφορά τους μεταποιητές χάλυβα, η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων πρέπει να οδηγήσει σε μείωση του προστίμου των 75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως που ορίστηκε λαμβάνοντας ως βάση μια επιχείρηση καθέτου διαρθρώσεως παραγωγής·

— η αύξηση του προστίμου κατά 25 % σε σχέση με το κανονικό ύψος για το τέταρτο

τρίμηνο του 1981, επειδή η QRM υπερέβη την ποσόστωσή της για το τρίτο τρίμηνο, είναι άδικη λόγω της εξαιρετικής κατάστασης που αναγνώρισε η Επιτροπή για αυτό το τρίτο τρίμηνο.

Επί της φερόμενης αδυναμίας συμμορφώσεως προς τις ποσοστώσεις που είχαν χορηγηθεί

7 Καταρχάς, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι έλαβε το έγγραφο της 20ής Αυγούστου 1981, το οποίο καθόριζε την ποσόστωση για το τρίτο τρίμηνο, ενώ είχαν ήδη διαρρεύσει τα δύο τρίτα του τριμήνου αυτού. Κατά το χρονικό αυτό σημείο, η QRM δεν είχε πλέον τη δυνατότητα να μειώσει πρόσκαιρα την παραγωγή της, δεδομένου ότι, λόγω πολύ σημαντικών παραγγελιών που είχε λάβει πριν από την 1η Σεπτεμβρίου, ήταν υποχρεωμένη να συνεχίσει την παραγωγή της, ενώ η επιχείρηση είχε κλείσει τον Αύγουστο για 2 εβδομάδες, λόγω διακοπών. Η προσφεύγουσα ενόψει των παραγγελιών, των παραδόσεων σε τακτικούς πελάτες και των αποθεμάτων των 1 900 τόνων στα τέλη Αυγούστου ήταν υποχρεωμένη να παραγάγει 2 338 τόνους το Σεπτέμβριο 1981. Πράγματι, το Σεπτέμβριο παρήγαγε 2 516 τόνους, πράγμα που δείχνει ότι μόνο η παραγωγή 178 τόνων είναι αδικαιολόγητη.

8 Δεύτερον, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι θεωρούσε ότι τα μέτρα προς αντιμετώπιση της κρίσεως είχαν ληφθεί κυρίως για να εφαρμοστούν επί των σημαντικότερων επιχειρήσεων και όχι επί των μικρών επιχειρήσεων μεταποιήσεως ή παραγωγής ενός μόνο προϊόντος. Τέλος, δεν μπορούσε να προβλέψει το νέο και περίπλοκο σύστημα ποσοστώσεων που επέβαλε η γενική απόφαση 1831/81. Επομένως, η QRM ήταν υποχρεωμένη να αναμένει το έγγραφο της Επιτροπής της 20ής Αυγούστου 1981, το οποίο καθόριζε τους ειδικούς όρους. Όταν, τελικά, έλαβε το έγγραφο, δεν υπήρχε πλέον καμιά δυνατότητα συμμορφώσεως προς αυτό. Επομένως, η QRM βρέθηκε σε εξαιρετική κατάσταση που δικαιολογούσε την απαλλαγή της από οποιοδήποτε πρόστιμο.

9 Η Επιτροπή απαντά, καταρχάς, ότι στην επίδικη απόφασή της είχε δεχθεί ότι μια ασυνήθης καθυστέρηση τη λήψης του εγγράφου ήταν δυνατό να συντελέσει στην πλεονασματική παραγωγή. Επομένως, αποφάσισε να μειώσει το κανονικό ποσό του προστίμου για το τρίτο τρίμηνο κατά 50 %, πράγμα που σημαίνει την απαλλαγή για 1 165 πλεονασματικούς τόνους που είχαν παραχθεί παρανόμως το Σεπτέμβριο. Άρα, η QRM μπορούσε να παραγάγει το Σεπτέμβριο του 1981 το υπόλοιπο της ποσόστωσής της, δηλαδή 186 τόνους (3 604 τόνοι μείον 3 418 τόνοι που είχαν ήδη παραχθεί) πλέον 1 165 τόνους, δηλαδή συνολικά 1 351 συνολικά τόνους, πράγμα που η Επιτροπή δεν θεωρεί παράλογο συγκρινόμενο με την προηγούμενη μέση μηνιαία παραγωγή των 1 708 τόνων. Δεύτερον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα υπερέβη κατά πολύ την ποσόστωσή της του τετάρτου τριμήνου, πράγμα που οδηγεί στο συμπέρασμα

ότι η καθυστερημένη λήψη του εγγράφου της Επιτροπής δεν αποτέλεσε σε καμία περίπτωση την αιτία της υπέρβασης. Τέλος, οι παραδόσεις σε τακτικότατους πελάτες και οι σημαντικότερες παραγγελίες που επικαλέστηκε η QRM για να δικαιολογήσει την υπέρβασή της δεν μπορούν να αποτελέσουν, κατά την Επιτροπή, μέσο υπεράσπισης έναντι της παράνομης πλεονασματικής παραγωγής: οι επιβληθείσες ποσοστώσεις αποτελούν πράξεις δημόσιου δικαίου και υπερισχύουν κάθε συμβατικής υποχρέωσης.

10 Ως προς την αδυναμία προβλέψεως του νέου συστήματος ποσοστώσεων, η Επιτροπή επισημαίνει ότι κάθε επιχείρηση, έστω και μικρή, εφόσον είναι μεταποιητική ή παράγει ένα μόνο προϊόν, υπόκειται σε όλους τους κανόνες του συστήματος ποσοστώσεων. Στην προκείμενη περίπτωση, η QRM δεν είχε κανένα ισχυρό λόγο να πιστεύει ότι η Επιτροπή δεν θα της χορηγούσε ποσοστώσεις για το τρίτο τρίμηνο, δεδομένου ότι της είχαν ήδη χορηγηθεί ποσοστώσεις για προηγούμενα τρίμηνα. Εξάλλου, η QRM μπορούσε εύκολα να υπολογίσει η ίδια την παραγωγή αναφοράς και τις ποσοστώσεις της, σύμφωνα με το άρθρο 7α της απόφασης 1832/81 της Επιτροπής, της 3ης Ιουλίου 1981, περί υπαγωγής των ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής και των εμπορικών χαλύβων στο νέο σύστημα ποσοστώσεων της παραγωγής το οποίο εισήχθη δυνάμει της αποφάσεως αριθ. 1831/81/ΕΚΑΧ (ΕΕ L 184, σ. 1).

11 Ο πρώτος αυτός λόγος δεν μπορεί να γίνει δεκτός. Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας, κατά το οποίο το Σεπτέμβριο 1981 αναγκάστηκε να παραγάγει 2 338 τόνους λόγω υποχρεώσεων που είχε αναλάβει πριν από την 1η Σεπτεμβρίου, πρέπει να γίνει δεκτό, όπως επανειλημμένα έχει τονίσει το Δικαστήριο, ότι η εισαγωγή του συστήματος των ποσοστώσεων στην παραγωγή έχει ως στόχο την ισόμετρη κατανομή, μεταξύ όλων των επιχειρήσεων της Κοινότητας, των αναπόφευκτων θυσιών που συνεπάγεται η κρίση σιδήρου και χάλυβα, που χαρακτηρίζεται από μείωση της ζήτησης και πτώση του επιπέδου τιμών. Οι συνέπειες αυτής της κρίσης πλήττουν όλες τις επιχειρήσεις, ανεξάρτητα από τη γεωγραφική τους θέση, το στάδιο της ατομικής τους ανάπτυξης, τη δομή τους, το επίπεδο αναπτύξεώς τους και το βαθμό εκμεταλλεύσεως των ικανοτήτων παραγωγής (βλέπε τις αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 1984, Busseni κατά Επιτροπής, 81/83, Συλλογή 1984, σ. 2951, και της 12ης Δεκεμβρίου 1983, Μεταλλουργική Χάλυψ ΑΕ 31, 13 Β και 204/82, Συλλογή, σ. 4193). Η αρχή αυτή της αλληλεγγύης δεν επιτρέπει στην προσφεύγουσα να επικαλεστεί οριστικές συμβάσεις παραδόσεως για να δικαιολογήσει υπέρβαση των ποσοστώσεων. Πράγματι, η ίδια αυτή αρχή της αλληλεγγύης επέβαλλε στην Επιτροπή, εφόσον είχε αποφασίσει τη θέσπιση γενικού συστήματος ποσοστώσεων, να μην κάνει διακρίσεις μεταξύ, αφενός, των επιχειρήσεων καθέτου διαρθρώσεως παραγωγής και, αφετέρου, των επιχειρήσεων μεταποιήσεως και παραγωγής ενός μόνο προϊόντος (βλέπε απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 1982, Ferriere Padana κατά Επιτροπής, 276/80, Συλλογή σ. 517) ούτε να εγγυάται σε

κάθε επιχείρηση μια ελάχιστη ποσότητα παραγωγής σύμφωνα με κριτήρια αποδοτικότητας της τελευταίας ή τις παραγγελίες που αυτή είχε λάβει.

12 Όσον αφορά το επιχείρημα περί αδυναμίας προβλέψεως του νέου συστήματος ποσοστώσεων, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Επιτροπή μειώνοντας για το τρίτο τρίμηνο κατά 50 % το πρόστιμο, που θα επιβαλλόταν κατά γενικό κανόνα, για υπέρβαση 2 330 τόνων, ανέχθηκε κατ' αυτόν τον τρόπο υπερπαραγωγή 1 165 τόνων. Έτσι, έλαβε υπόψη την εξαιρετική κατάσταση της QRM. Η Επιτροπή, με τη μείωση αυτή του προστίμου αποδέχθηκε σιωπηρά να παραγάγει η προσφεύγουσα μεγαλύτερη ποσότητα (1 351 τόνους) από όση προσδοκούσε να παραγάγει νόμιμα κατά τη διάρκεια του Σεπτεμβρίου, αν η ποσόστωση παραγωγής της της είχε κοινοποιηθεί έγκαιρα, δηλαδή περίπου 1 202 τόνους (ποσόστωση για το τρίτο τρίμηνο 3 604 τόνοι διά του 3). Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή δεν είναι δυνατό να κατηγορηθεί ότι άσκησε κακώς την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει. Επομένως, ο λόγος που στρέφεται κατά του επιβληθέντος για την υπέρβαση της ποσόστωσης του τρίτου τριμήνου προστίμου πρέπει να απορριφθεί.

Επί των εξαιρετικών δυσχερειών που αντιμετωπίστηκαν κατά τη διάρκεια του τρίτου και τέταρτου τριμήνου του 1981

13 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι κατά τα δύο τελευταία τρίμηνα του 1981 και κατά τα δύο πρώτα τρίμηνα του 1982 αντιμετώπισε εξαιρετικές δυσχέρειες, κατά την έννοια του άρθρου 14 της απόφασης 1831/81. Η Επιτροπή, μολονότι προέβη σε προσαρμογή των ποσοστώσεων για τα δύο πρώτα τρίμηνα του 1982, αντιθέτως, αρνήθηκε με ατομική απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 1983 μια τέτοια προσαρμογή για το 1981, λόγω του ότι δεν τηρήθηκε η προθεσμία μετά τη λήξη της οποίας δεν επιτρεπόταν υποβολή της σχετικής αίτησης. Η Επιτροπή εξέδωσε την προαναφερθείσα απόφαση αν και είχε υποσχεθεί να εξετάσει με τη μεγαλύτερη προσοχή την εκπρόθεση αίτηση. Κατά την QRM, η Επιτροπή όφειλε, δεδομένου ότι δεν αμφισβήτησε τις εξαιρετικές δυσχέρειες, να λάβει υπόψη της αυτή την κατάσταση όταν καθόριζε το ύψος του προστίμου.

14 Η Επιτροπή ανταπαντά ότι ατομικές αποφάσεις, που απορρίπτουν αίτηση προσαρμογής ποσοστώσεων και δεν έχουν αμφισβητηθεί προηγουμένως δεν μπορούν να αμφισβητηθούν στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως αποφάσεως περί επιβολής προστίμου. Εξάλλου, το άρθρο 14 της απόφασης 1831/81 δεν ισχύει για τον καθορισμό των προστίμων. Επομένως, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας δεν μπορεί να δικαιολογήσει μείωση του ποσού του επιβληθέντος προστίμου.

15 Ο λόγος αυτός πρέπει επίσης να απορριφθεί. Η QRM δεν αμφισβήτησε ούτε τη νομιμότητα των αποφάσεων με τις οποίες καθορίστηκαν οι ποσοστώσεις για το τρίτο και τέταρτο τρίμηνο του 1981, ούτε την ατομική απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 1983 με την οποία δεν έγινε δεκτή αίτηση χορηγήσεως προσαρμογών των ποσοστώσεων. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα εξακολουθούσε να δεσμεύεται από τις ορισθείσες ποσοστώσεις που υπερέβη. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η επίκληση του γεγονότος ότι η Επιτροπή προέβη σε προσαρμογή των ποσοστώσεων για τα δύο πρώτα τρίμηνα του 1982 δεν είναι δυνατή ούτε ως ελαφρυντική περίσταση της παράβασης που αναμφισβήτητα διέπραξε η QRM κατά τη διάρκεια των δύο τελευταίων τριμήνων του 1981 ούτε ως απόδειξη της ύπαρξης εξαιρετικής κατάστασης που δικαιολογεί διαφορετική εκτίμηση ως προς τη βαρύτητα της παράβασης από αυτή που έκανε η Επιτροπή.

16 Εξάλλου, πρέπει εν προκειμένω να επισημανθεί ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε τις αποφάσεις της 13ης Δεκεμβρίου 1984, Usinor κατά Επιτροπής, 78/83, Συλλογή 1984, σ. 4177 και της 12ης Ιουλίου 1984, Busseni, που αναφέρθηκε πιο πάνω), ο προσφεύγων δεν μπορεί, επ' ευκαιρία προσφυγής ακυρώσεως που στρέφεται κατά ατομικής αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 33 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, να επικαλεστεί την έλλειψη νομιμότητας μιας άλλης απόφασης της οποίας υπήρξε αποδέκτης και η οποία κατέστη οριστική.

Επί της φερόμενης παραβάσεως της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων

17 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι συνέπειες προστίμου 75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως, που προβλέπει το άρθρο 12 της απόφασης 1831/81 και το οποίο ορίστηκε με βάση μια πρότυπη επιχείρηση καθέτου διαρθρώσεως παραγωγής, η οποία βλέπει κατ' αυτόν τον τρόπο να στερείται του πλεονεκτήματος της μείωσης των παγίων της εξόδων, είναι, αναλογικά, πολύ επαχθέστερες για μία επιχείρηση μεταποιήσεως σε σύγκριση με μια επιχείρηση καθέτου διαρθρώσεως παραγωγής. Κατά την QRM, πρόστιμο ύψους 75 ECU παρέχει στις επιχειρήσεις καθέτου διαρθρώσεως παραγωγής, λαμβανομένης υπόψη της μέσης συνεισφοράς ανά τόνο (που καθορίζεται βάσει της καθαρής τιμής πωλήσεως μειωμένης κατά τα έξοδα παραγωγής που ποικίλλουν ανάλογα με τη δυνατότητα παραγωγής και μόνο) καθαρό όφελος 77 λιρών Αγγλίας ανά τόνο, ενώ το ίδιο ποσό προστίμου προκαλεί στις μεταποιητικές επιχειρήσεις απώλεια 8 λιρών Αγγλίας. Κατά συνέπεια, στην πραγματικότητα, με το πρόστιμο των 75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως τιμωρούνται μόνο οι υπερβάσεις των επιχειρήσεων μεταποιήσεως. Επομένως, όχι μόνο δεν είναι δίκαιο, αλλά είναι, επιπλέον, και αντίθετο προς την αρχή της ισότητας, να εφαρμόζεται επί της QRM το ίδιο πρόστιμο των 75 ECU που εφαρμόζεται και επί επιχειρήσεως καθέτου διαρθρώσεως παραγωγής. Σ' αυτό προστίθεται και το γεγονός ότι η Επιτροπή μπορούσε εύκολα, προκειμένου να τηρήσει τις απαιτήσεις της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων, να κάνει διάκριση μεταξύ των τριών κύριων κατηγοριών παραγωγών χάλυβα, δηλαδή των επιχειρήσεων μεταποιήσεως των χαλυβουργείων που λειτουργούν με υψικαμίνους και των επιχειρήσεων

καθέτου διαρθρώσεως παραγωγής, ορίζοντας, κατ' αυτόν τον τρόπο, ορισμένο τύπο προστίμου για κάθε μία από τις τρεις παραπάνω κατηγορίες.

18 Η Επιτροπή τονίζει καταρχάς ότι η νομιμότητα του άρθρου 12 της απόφασης 1831/81 έχει αναγνωριστεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου. Η διάταξη αυτή, καθώς επίσης και το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, αναφέρονται στην αξία της παραγωγής χάλυβα στην αγορά, ανεξάρτητα από τις χρησιμοποιούμενες μεθόδους παραγωγής χωρίς να παραπέμπουν στην προστιθέμενη από την ενδιαφερόμενη επιχείρηση αξία ή στο περιθώριο κέρδους της. Μόνο σε περίπτωση εμφανίσεως διατάραξης στην ισορροπία της αγοράς πρέπει το άρθρο 58 να επιτρέπει την αντιμετώπισή της και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μόνο η αξία της παραγωγής στην αγορά πρέπει να χρησιμεύει ως βάση για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου. Αφετέρου, η Επιτροπή, κατά το στάδιο του καθορισμού της ποσόστωσης, λαμβάνει υπόψη της το μικρό μέγεθος, τις μεθόδους παραγωγής, την παραγωγή μιας μόνο κατηγορίας προϊόντων ή τις οικονομικές δυσχέρειες μιας επιχείρησης. Η Επιτροπή έχει τη γνώμη ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτή παρά μόνο αίτηση μειώσεως του ποσού του προστίμου εφόσον μια επιχείρηση βρίσκεται σε ειδική ή εξαιρετική κατάσταση. Προσθέτει ότι η πρόταση της QRM περί θεσπίσεως τριών τύπων προστίμου είναι πρακτικώς ανέφικτη, αφενός διότι τα διάφορα επίπεδα κέρδους ή εξόδων ποικίλλουν από επιχείρηση σε επιχείρηση, και, αφετέρου, διότι είναι αδύνατο, σε περίπτωση αποδοχή της πρότασης της προσφεύγουσας, να τεθεί φραγμός στις αιτήσεις για εφαρμογή άλλων διακρίσεων μεταξύ των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων για μείωση των προστίμων.

19 Ενόψει της πιο πάνω διάστασης απόψεων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι διατάξεις του άρθρου 58, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚΑΧ αναφέρονται στην έννοια της αξίας των ποσοτήτων που παρήχθησαν αντικανονικά και όχι σ' αυτή της μέσης συνεισφοράς ανά τόνο ή του περιθωρίου κέρδους που πραγματοποιήθηκε επί των εν λόγω παραγωγών. Πράγματι, το άρθρο 12, πρώτη παράγραφος, της απόφασης 1831/81, το οποίο ορίζει ότι επιβάλλεται κατά κανόνα πρόστιμο 75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως, βρίσκεται εντός των ανώτατων ορίων που ορίζει, ως προς τα πρόστιμα, το άρθρο 58.

20 Μολονότι είναι αληθές ότι το άρθρο 58 δεν εμποδίζει την Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη της, όταν επιβάλλει πρόστιμο, την ατομική κατάσταση μιας επιχείρησης, είναι εξίσου αληθές ότι η αξία της υπερπαραγωγής είναι εκείνη που προκαλεί τη διατάραξη της ισορροπίας στην αγορά και αποτελεί το υπόβαθρο των διατάξεων περί των προστίμων κατά των επιχειρήσεων που παραβιάζουν τις αποφάσεις που ελήφθησαν για τη σταθεροποίηση της αγοράς του χάλυβα.

21 Από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι (βλέπε τις αποφάσεις της 16ης Νοεμβρίου 1983, Thyssen κατά Επιτροπής, 188/82, Συλλογή σ. 3721, και της 29ης Φεβρουαρίου 1984, Estel κατά Επιτροπής, 270/82, Συλλογή 1984, σ. 1195) η απορρέουσα από το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ σε συνάρτηση με εκτελεστικές αποφάσεις αυτής της διάταξης εξουσία της Επιτροπής, η οποία της επιτρέπει να επιβάλλει, σε κάθε περίπτωση υπερβάσεως των ποσοστώσεων, πρόστιμο ίσο γενικά προς 75 ECU ανά τόνο, δεν ασκείται κατά τρόπο εντελώς αυτόματο. Ως εκ τούτου, ασφαλώς η Επιτροπή υποχρεούται, όπως προκύπτει από την απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 1983 (Thyssen κατά Επιτροπής, που αναφέρθηκε πιο πάνω), να κλιμακώνει το ύψος των προστίμων, ανάλογα με τις συνθήκες της παράβασης ή την εξαιρετική κατάσταση μιας επιχείρησης που δικαιολογεί την εφαρμογή διαφορετικού ποσού προστίμου από αυτό των 75 ECU που κατά κανόνα ισχύει. Η δομή της επιχείρησης ή η μικρή μέση συνεισφορά της ανά τόνο παραγόμενου χάλυβα δεν μπορούν να οδηγήσουν σε μείωση του πιο πάνω ποσού παρά μόνο σε περίπτωση που χρησιμεύουν για να διαπιστωθεί μια ελαφρυντική περίσταση της παράβασης ή μια εξαιρετική κατάσταση.

22 Δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ως ελαφρυντική περίσταση της διαπραχθείσας παράβασης το γεγονός ότι η προσφεύγουσα υπάγεται σε κατηγορία επιχειρήσεων για την οποία οι συνέπειες ενός προστίμου 75 ECU είναι σχετικά επαχθέστερες απ' όσο για τις επιχειρήσεις των οποίων η παραγωγή είναι περισσότερο διαφοροποιημένη ή καθέτου διαρθρώσεως. Επίσης, το γεγονός αυτό δεν αποτελεί εξαιρετική κατάσταση που πλήττει μια επιχείρηση ατομικά. Δεν είναι ίδιο χαρακτηριστικό ούτε της προσφεύγουσας ούτε των λοιπών επιχειρήσεων που ασχολούνται αποκλειστικά με τη μεταποίηση, αλλά απαντάται, επίσης, σε πολλές άλλες επιχειρήσεις, σε ολόκληρη την Κοινότητα. Επομένως, οι συνέπειες που προκύπτουν από τη δομή μιας επιχείρησης ως μεταποιητικής δεν είναι δυνατό να θέσουν την προσφεύγουσα σε εξαιρετική κατάσταση και να την διαφοροποιήσουν, όσον αφορά το ύψος του προστίμου, από τις λοιπές επιχειρήσεις με διαφορετική δομή ή μέθοδο παραγωγής.

23 Εξάλλου, ορθώς η Επιτροπή επικαλείται λόγους σχετικά με την πρακτική εφαρμογή του συστήματος ποσοστώσεων προκειμένου να δικαιολογήσει την ενιαία, κατά γενικό κανόνα, πλην εξαιρετικών περιπτώσεων, εφαρμογή προστίμου ίσου προς 75 ECU ανά τόνο. Πράγματι, το σύστημα των ποσοστώσεων θα εξασθενούσε σημαντικά αν η Επιτροπή αναγκαζόταν να προσδιορίζει κάθε φορά την κατηγορία στην οποία ανήκουν οι διάφορες επιχειρήσεις και τις διαφορές που τις διακρίνουν. Επιπλέον, οι μέσες συνεισφορές των επιχειρήσεων, ακόμα και της ίδιας κατηγορίας, είναι δυνατό να διαφέρουν σημαντικά. Τέλος, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο εκ μέρους της Επιτροπής καθορισμός διαφορετικού ύψους προστίμων ανάλογα με την κατηγορία των επιχειρήσεων, είναι δυνατό να καταλήξει στην εισαγωγή διακρίσεων μεταξύ των επιχειρήσεων που διαθέ-

τουν στην αγορά της ίδιες ποσότητες υπερπαραγωγής προϊόντων, συντελώντας επομένως, κατά τον ίδιο τρόπο, στη διατάραξη της ισορροπίας της αγοράς.

24 Επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει, επίσης, να απορριφθεί.

Επί της κατά 25 % αυξήσεως του προστίμου για το τέταρτο τρίμηνο του 1981

25 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η αύξηση, για το τέταρτο τρίμηνο, του προστίμου κατά 25 %, σε σχέση με το κανονικό ύψος του προστίμου, λόγω του ότι υπερέβη την ποσόστωση παραγωγής της κατά το τρίτο τρίμηνο, είναι άδικη, διότι η Επιτροπή, καθορίζοντας, όσον αφορά το τρίτο τρίμηνο, το πρόστιμο στο ήμισυ του συνήθους, αναγνώρισε την ύπαρξη εξαιρετικής κατάστασης. Επομένως, η προσφεύγουσα έχει τη γνώμη ότι η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη της την εξαιρετική αυτή κατάσταση, όταν αναφέρθηκε στην υπέρβαση αυτή προκειμένου να αυξήσει το πρόστιμο και, για το λόγο αυτό, έπρεπε να επιβάλει πρόστιμο μόνο κατά 12,5 % ανώτερο του κανονικού, δηλαδή το μισό της αύξησης που πράγματι επέβαλε.

26 Η Επιτροπή απαντά ότι το άρθρο 12 της απόφασης 1831/81 προβλέπει ότι το γενικό ποσό του προστίμου είναι δυνατό να αυξηθεί μέχρι 100 %, δεδομένου ότι στόχος του είναι η αποθάρρυνση των παραβατών από τη διάπραξη δεύτερης παράβασης. Καθώς δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα υπερέβη την ποσόστωσή της κατά το τρίτο τρίμηνο, η υπέρβαση κατά το τέταρτο τρίμηνο συνιστά δεύτερη παράβαση, παρόλο που η Επιτροπή δέχτηκε να αντιμετωπίσει ευνοϊκότερα τη διαπραχθείσα κατά το τρίτο τρίμηνο παράβαση. Δεν είναι δυνατό να γίνουν δύο παραχωρήσεις, μία για το τρίτο και μία για το τέταρτο τρίμηνο, βάσει μιας και της αυτής ελαφρυντικής περίστασης, δηλαδή της καθυστερημένης λήψης του εγγράφου που καθόριζε τις ποσοστώσεις για το τρίτο τρίμηνο.

27 Και ο λόγος αυτός πρέπει επίσης να απορριφθεί. Πράγματι, η προσφεύγουσα υπερέβη σημαντικά την ποσόστωσή της για το τρίτο τρίμηνο. Εξάλλου, από τις σκέψεις της παρούσας απόφασης, επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως της προσφεύγουσας, προκύπτει ότι ορθώς η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμο για την κατά 1 165 τόνους υπέρβαση της ποσόστωσης παραγωγής κατά το τρίτο τρίμηνο. Η υπέρβαση αυτή δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ως αμελητέα συγκρινόμενη με την ποσόστωση των 3 600 τόνων που είχε οριστεί.

28 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί το ότι υπερέβη, κατά το τέταρτο επίσης τρίμηνο, την ποσόστωση παραγωγής της (3 912 τόνους) και το τμήμα που μπορούσε να διατεθεί στην κοινή αγορά (2 944 τόνους) κατά 3 263 και 697 τόνους αντίστοιχα. Επομένως, η QRM διέπραξε παράβαση. Συνεπώς, η διαπίστωση της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα κατέστη υπότροπη, κατά την έννοια του άρθρου 12 της απόφασης 1831/81, για το τέταρτο τρίμηνο δεν είναι πεπλανημένη.

29 Κατά τα λοιπά, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 12 της απόφασης 1831/81 προβλέπει επίσης ότι στην περίπτωση που η παραγωγή μιας επιχείρησης υπερβαίνει την ποσόστωσή της κατά 10 % ή περισσότερο, τα πρόστιμα ανά τόνο μπορούν να φθάσουν μέχρι το διπλάσιο του κανονικού ποσού των 75 ECU, και ότι οι ίδιοι κανόνες εφαρμόζονται όσον αφορά την υπέρβαση των ποσοτήτων που μπορούννα διατεθούν στην κοινή αγορά. Επομένως, η αύξηση εν προκειμένω του κανονικού ύψους του προστίμου, κατά 25 % για τις σημαντικές υπερβάσεις κατά τη διάρκεια του τετάρτου τριμήνου, δεν φαίνεται ανεπέρειστη.

30 Από το σύνολο των προηγούμενων σκέψεων συνάγεται ότι η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι η απόφαση της Επιτροπής της 26ης Ιανουαρίου 1984 είναι παράνομη. Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

31 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Due Pescatore Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Ιουνίου 1985.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

O. Due